

Tónlistin er mín ástríða

Ágúst Ingi Ágústsson fæðinga- og kvensjúkdómalæknir er að ljúka bakkalárnámi í kirkjutónlist frá Listaháskóla Íslands. Mikilfenglegur ómur orgelsins í Skálholti náði honum á þessa braut. Draumurinn um að starfa sem læknir varð orgelleiknum yfirsterkari þegar hann komst í gegnum klásus

■ ■ ■ Gunnhildur Arna Gunnarsdóttir

Ágúst Ingi Ágústsson lauk prófi í kirkjutónlist í nóvember en ætlar þó ekki að verða organisti nema þá í afleysingum enda yfirlæknir Samhæfingarstöðvar krabbameinsskimana hjá Heilsugæslunni. Myndir/ásendar

„Ég byrjaði að spila á píanó sem krakki. Það var engin sérstök fyrirmynd heldur ákváðu foreldrar mínir að við systkinin skyldum læra á hljóðfæri,“ segir Ágúst Ingi Ágústsson, yfirlæknir Samhæfingarstöðvar krabbameinsskimana hjá Heilsugæslu höfuðborgarsvæðisins sem skipti 18 ára gamall úr píanónámi yfir í orgelleik og er nú að ljúka prófi í kirkjutónlist frá Listaháskóla Íslands.

„Ég fór með kór Fjölbrautaskólans í Breiðholti í æfingabúðir í Skálholti. Organistinn sat í kirkjunni og var að æfa sig. Þá fékk ég þessa flugu í höfuðið,“ segir Ágúst Ingi sem flutti meðal annars verk eftir Girolamo Frescobaldi, Johann Sebastian Bach og Marcel Dupré á útskriftartónleikum í Hallgrímskirkju 25. nóvember síðastliðinn. Þar stýrði hann einnig sönghópnum Cantores Islandiae sem sérhæfir sig gregorssöng.

„Flestir myndu skilja það sem munkasöng,“ lýsir Ágúst og einnig því að þar sé um að ræða hinn upprunalega kirkjusöng sem sunginn var í kristnum kirkjum frá upphafi og þar til sálmásöngur tók við í mótmælendakirkjum.

Ágúst Ingi er með orgel heima. „Rafmagnsorgel sem líkir eftir pípuorgeli, með þremur hljómborðum og pedal. Ég hef haldið mig við það en það var vissulega erfitt að hefja nám aftur. Ekki síst líkamlega krefjandi,“ segir hann. „En núna í gegnum þetta nám hef ég aldrei verið í betra spilaformi.“

Ágúst Ingi segir að í náminu þurfi að kunna að spila við guðsþjónustur, þekka uppbyggingu þeirra og fræðina í kring. „Þetta er svo miklu meira en að spila bara á orgel. Við þurfum einnig að syngja, stjórna kór og kunna á píanó svo eitthvað sé nefnt. Það að vera organisti er

því viðfeðmari menntun en bara að spila á orgel.“

En hvernig fer svona áhugamál með læknisstarfinu? „Krefjandi,“ svarar hann. „Það þarf að gera málamiðlanir. Það er kannski ekki síst ástæðan fyrir því að ég er að þessu núna, þegar að ég er búinn með sérnám, búinn að koma mér fyrir og börnin ekki lengur smábörn. Þetta er orðið yfirstíganlegra,“ segir hann.

„Svo verður að fylgja sögunni að ég nýt mikils velvilja í Listaháskólanum. Ég hafði tekið kantorspróf í kirkjutónlist vorið 1998 og hóf læknisnám um haustið,“ segir hann. Hann tók svo einleikspróf á orgelið sem deildarlæknir á Landspítala árið 2008. „Ég lauk því þremur dögum áður en ég flutti til Danmerkur í sérnám.“

Hafa þá orgelleikurinn og læknisstarfið togast á, á lífsleiðinni? „Já, það hefur gert það að vissu leyti,“ svarar hann. „En fyrst ég komst inn í læknisfræði fannst mér rétt að halda áfram og hef ekki séð eftir því. Ég gaf mér þó strax loforð um að hætta ekki að spila á orgel.“ Hann lauk sérnámi í kvensjúkdómálækningum í Danmörku og eignaðist þar þrjú börn með konu sinni, Láru Bryndísi Eggertsdóttur, organista og semballeikara. „Svo er það ekki fyrr en við komum heim aftur sem ég sé möguleika á að taka upp þráðinn aftur.“

En er á stefnuskrá að skipta um starfsvettvang? „Nei, en það kæmi til greina að spila við tilfallandi guðsþjónustur í afleysingum. Ég er í starfi sem mér líður vel í, hef gaman af og þykir spennandi. En tónlistin er mín ástríða.“

Scott Gribbon, Páll Guðjónsson, Oddný Brattberg Gunnarsdóttir, Elías Sæbjörn Eypórsson, Hrafnhildur Gunnarsdóttir og Runólfur Pálsson, forstjóri Landspítala. Mynd/gag

Miklar væntingar til ungra vísindamanna

„Við væntum mikils af þessu fólki,“ sagði Runólfur Pálsson, forstjóri Landspítala, við *Lækna blaðið* að lokinni afhendingu styrkja til fimm ungra vísindamanna úr Vísindasjóði Landspítala. Alls voru veittir styrkir að upphæð ríflega 30 milljónir króna. Læknar hafa verið 75% umsækjenda síðustu tólf ár og 78% styrkþega.

Elías Sæbjörn Eypórsson sérfræðilæknir hlaut styrk til að gera spálíkan á líkindum mallandi mergæxlis hjá einstaklingum með einstofna mótefn-

ishækkun. Hrafnhildur Gunnarsdóttir, sérnámslæknir, var styrkt til að rannsaka frumkomið aldósterónheilkenni á Íslandi, Oddný Brattberg Gunnarsdóttir fékk styrk til rannsóknar á arfberum MYBPC3-landnemastökkbreytinga. Páll Guðjónsson sérfræðilæknir, rannsakar ábendingar og aukaverkanir amiodarone á Íslandi og fótaaðgerðafræðingurinn Scott Gribbon hlaut styrk til að rannsaka umfang verkja í útlimum hjá íslenskum skólabörnum og afleiðingar þeirra.

Mynd/sgg

Ungir sem eldri mættu á málþing til heiðurs augnlækningnum Einari Stefánssyni prófessor emeritus. Hér má sjá Mariu Soffiu Gottfreðsdóttur, Jóhannes Kára Kristinsson og Dýrleifu Pétursdóttur sem héldu erindi á málþinginu. Myndir/Porkell

Lausnin markmiðið en ekki vísindin sjálf

„Vísindi eru ekki markmið í sjálfu sér heldur aðferð til að ná markmiði,“ sagði Einar Stefánsson augnlæknir í lok málþings sem haldið var honum til heiðurs föstudaginn 24. nóvember. Vísindamenn þyrftu að velja sér mikilvæg markmið,

mikilvæg vandamál til að leysa, vita hver vandinn væri og ljóst að lausnina þurfi. Hún sé mikilvæg, verðmæt, snerti marga og skipti fólk miklu máli. „Rannsóknir eru ekki tilgangur í sjálfu sér.“ Leggja þurfi upp með góða kenningu. Hana

megi fá lánaða og sé ekki ósvipað því að taka að sér hvölp. „Ef maður er góður við hann og gefur að éta, þá eignast maður hann.“ Þétt var setið í hringstal Landspítala og erindin mörg.

Skjálgi og skert sjónræn færni hrjáir fyrirbura

Getan til að samræma sjónræna færni og hreyfifærni er skert hjá einstaklingum sem fæddust fyrir tímann samanborið við viðmiðunarhóp. Þetta sagði Dýrleif Pétursdóttir, augnlæknir, þegar hún skýrði frá niðurstöðum rannsóknar sem hún gerði í Svíþjóð, á heiðursráðstefnu Einars Stefánssonar augnlæknis í hringstal Landspítala.

Rannsóknin er doktorsverkefni hennar frá Uppsölum 2021, lýðgrunduð og gerð á sjón og augnheilsu ungra fullorðinna einstaklinga sem fæddust fyrir tímann tæpum þrjátíu árum áður. Hún byggir á tveimur eldri rannsóknum á sama hópi fyrirbura. Sú fyrri á nýgengi sjónukvilla fyrirbura (*Retinopathy of prematurity, ROP*) í Stokkhólmi hjá 260 einstaklingum sem fæddust fyrir tímann á árunum 1988-1990 og vógu að 1500

grömmum. 40% þeirra reyndust með sjónukvillann og 11% þyrftu meðferð.

Tvö ár eru frá því að Dýrleif kom heim eftir tíu ára veru í Svíþjóð. Auk þess að starfa hjá Sjónlagi er hún annar tveggja barnaaugnlækna á Landspítala. Í samtali við *Læknablaðið* segir hún að sjónhimnan sé ekki fullþroskuð í börnum sem fæðast fyrir tímann.

„Æðarnar sem eiga að þekja augnbotninn hafa ekki gert það og þess vegna skimum við þau fyrir ROP,“ segir hún á milli slíkra skimana á spítalanum á þriðjudegi í desember. „Við skimum alla fyrirbura sem fæddir eru fyrir 32. viku, enda veldur ROP mögulega blindu,“ segir hún.

„Fyrirburar eru í aukinni áhættu á skertri sjónrænni skynjun og auknar líkur eru á að þeir þurfi að nota gleraugu. Auknar líkur eru á skjálga; að börnin séu rangeygð eða tileygð, og fylgja kvillarnir þeim á fullorðinsaldur.“ Augun, rétt eins

og lungun eða meltingarfærni, beri þess oft merki fæðist börnin fyrir tímann.

„Staðan hverju sinni fer eftir því hversu snemma þau fæðast. Þetta er stór spönn enda eru börn talin fyrirburar fæðist þau fyrir 37. viku meðgöngu.“ Dýrleif segir að hjá flestum

gangi ROP-sjónkvillinn til baka. „Við beitum leysimeðhöndlun eða lyfjagjöf í augað, ef þarf að meðhöndla.“

„Auknar líkur eru á skjálga; að börnin séu rangeygð eða tileygð, og fylgja kvillarnir þeim á fullorðinsaldur.“